

Gyermekgyilkosok

A szónak kettős értelme van: az egyik változatban a gyermekek azok, akik gyilkolnak, tehát gyilkossá válnak, a másik változatban viszont ők a gyilkosság áldozatai. Napjainkban a kifejezés félelmes valósággá vált a szó mindkét értelmében. A tömegkatasztrófák nem válogatnak az áldozatok között. Mégis különösen megrázó, ha ártatlan gyermekek esnek áldozatául egy természeti csapásnak, éhínségnek, háborúnak vagy terrorakciónak. Mélyen érthető a hit elfogadására képtelen Camus tépelődése, aki Istentől elsősorban az ártatlan gyermekek szenvedését kéri számon. Főlösképpen azonban másokat okolunk, amíg magunkba nem nézünk. Hány évvel rövidítjük meg gyermekeink életét levegőnk, környezetünk szennyezettségével, mennyivel rontjuk esélyeiket a boldogabb és teljesebb életre káros életmódunkkal?

Az egészséges emberi érzék különös gonddal óvja, félti, gondozza a gyermekeket. Jézus pedig egész különös szerepet szán nekik, amikor ölébe veszi, megáldja őket, sőt őket állítja követendő példaként tanítványai elé: „Ha nem lesztek olyanok, mint a gyermekek, nem mentek be a mennyek országába.” Az egyház szentként tiszteli azokat a csöppségeket, akiket Heródes végeztetett ki, csak azért, hogy így biztosan megölje az újszülött Messiást. Napjainkban jelzésnek tekinthetjük azt is, hogy a Nemzetközi Teológiai Bizottság nemrég hatályon kívül helyezte azt az ókorba visszanyúló — sok ellenérzést kiváltó — nézetet, hogy a megkereszteletlen gyermekek nem juthatnak el a mennyországba.

A meggyilkolt gyermekeknél azonban még félelmesebb azoknak a gyermekeknek látványa, akik maguk válnak gyilkossá. Nemcsak a fölfegyverzett s a másik megölésére kiképzett gyerekkatonák csapatai tartoznak hozzá napjaink valóságához, hanem azok a „fiatalkorúak” is, akik — ki tudja, milyen indítékból — gyerektársaik vagy éppen a felnőttek ellen fordulnak gyilkos indulattal. Ők még nincsenek érett ítélőképességük birtokában — ki felelős hát értük? A társadalom? Nem létező vagy nem működő családjuk? A szükséges nevelés hiánya?

Az önkritikus kérdések elől az egyház sem térhet ki. Jézus a bűnösök, a szegények, a kicsinyek megmentésére jött. Mit tesz az egyház, mit teszünk mi, keresztények a gyermekekért? Mennyire segíti személyiségük egészséges kibontakozását, felelősségteljes felnőtté válásukat a hitoktatás, a keresztény nevelés — iskolában, családban, plébánián, ifjúsági csoportokban?

A távirók korából fennmaradt a régi segélyhívó jelzés: S.O.S. „Save our souls, mentsétek meg lelkünket.” Sürgetően hangzik napjainkban a segélykérő kiáltás: Mentsétek meg gyermekeinket!